

Praha očima cizince: První pocity

Španělka Maria píše, proč se rozhodla odstěhovat z Barcelony do Prahy.

Právě tak zněla nejčastější otázka, kterou mi Češi po příjezdu kladli. Pro mnohé je Barcelona synonymem středomořského města plného slunce a zábavy a někteří ji dokonce vnímají jako jedno z nejskvělejších míst na světě. Oproti tomu Praha není většinou považována za nejuťulnější město Evropy, a to nejen kvůli extrémním teplotám, které tu panují během zimy, ale též protože jí k plné sofistikovanosti přece stále ještě něco málo chybí.

Ani to, že na posledním tvrzení zřejmě něco málo pravdy bude, mi nezabránilo považovat Prahu za dobré místo k zapuštění kořenů, nebo alespoň za místo, kde bych mohla strávit nějaký čas.

Poprvé jsem Prahu navštívila na začátku prosince 2004. Tento rok znamenal zároveň i konec mého ročního putování po Austrálii. Pozvání od českého kamaráda znamenalo, že se Praha stala jakýmsi mezipřístáním před návratem do Barcelony. Pražský výlet byl dobrou příležitostí jak překlenout vzpomínky na zlaté písky australských pláží a opětovně přivyknout evropské kultuře. Mé první dojmy z Prahy se skládaly ze směsice smíšených pocitů. Přestože mi připadala neskutečně krásná, v jejím ovzduší byly patrné stopy jakéhosi smutku. Byla jsem unesena nádhernou architekturou, kterou nepoškodilo ani válečné běsnění. Zároveň jsem však zaznamenala zdrženlivost místních obyvatel a to, jak těžké bylo vyloudit z nich hřejivý úsměv. Kamarád mi vysvětlil, že Češi často nosí na tváři masku, za kterou skrývají své pocity. V soukromí se však chovají podstatně jinak. To jsem však v roli turistky nemohla odhalit.

Výlet, který měl původně trvat jen pár dnů, se protáhl na tři týdny. Chtěla jsem prozkoumat gotická zákoutí tohoto pohádkového města a kromě toho posun ve vztahu k českému příteli úplně změnil směr mého života. Týdny strávené v Čechách mi poskytly příležitost vychutnat si opravdovou českou kulturu i za hranicemi hlavního města. Navštívila jsem skutečný venkov a poznala jsem pár zvláštních českých zvyků jako například lití olova. Také jsem ochutnala některé lahodné a nezvyklé pokrmy, například zabijačkovou polévku, která je připravována z prasečí krve. Součástí zkušenosti byla i snaha porozumět těžkému jazyku místních obyvatel, který byl plný pro mě nezvyklých zvuků. Jako bych cestovala strojem času do dob, které patřily minulosti. Tušila jsem, že tato země bude mít pro mě jedinečný význam.

Po nezapomenutelném pobytu v Čechách jsme se s přítelem odstěhovali do Španělska. Po několika letech, poněkud unavení zdejším rychlým životním tempem, jsme pocítili touhu přestěhovat se zpět do Prahy a začít zde žít nový a tišší život.

Nyní v Praze bydlím od května letošního roku a šest měsíců zřejmě nestačí k tomu, aby si člověk vytvořil o životě ve zdejším městě patřičný obrázek. Zatím se tu však cítím dobře a vím, že mi ještě zbývají mnohá místa k prozkoumání. Mám ráda české lidi a jejich kulturu. Přítel měl pravdu. Abych je skutečně ocenila, musím proniknout hlouběji do zdejší společnosti a zapomenout na některé povrchní komentáře z cestovních průvodců.

Praha definitivně patří k těm nejmagičtějším a nejvíce fascinujícím evropským městům, která jsem kdy měla možnost navštívit. To město má zkrátka nezapomenutelného ducha.

Nevím, jak tu dlouho zůstanu, ale...zatím se mi tu líbí.